

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: **M. T.**
st. příslušnost: R. U.
bytem X

zast. advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2024, č. j. OAM-1425/ZA-ZA11-ZA17-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 20. 3. 2024, č. j. OAM-1425/ZA-ZA11-ZA17-2023 („napadené rozhodnutí“), žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí („zákon o azylu“). Žalobce proti napadenému rozhodnutí podal žalobu, neboť jej považuje za nezákonné a požaduje jeho zrušení.

II. Související skutkové okolnosti a napadené rozhodnutí

1. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 24. 10. 2023 žalobce sdělil, že do České republiky přicestoval letecky 1. 7. 2021 přes Turecko. Pro cestu měl zřízeno české vízum. Přijel za účelem sezonního zaměstnání. Pracoval na stavbě a poté rozvážel jídlo přes společnost B. V mezičase odtud několikrát cestoval do Polska, kde si aktuálně žádá o pracovní povolení. V Polsku žádal o pracovní povolení již třikrát, zatím ho ale nedostal.
2. Žalobce je státním příslušníkem Republiky Uzbekistán a je tádžické etnické příslušnosti, vyznává islám. Hovoří uzbecky a tádžicky. Uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení. Ve vlasti žil ve vesnici B. v kraji K., nyní tam žijí jeho rodiče, kteří tam vlastní dům. Žalobce sdělil, že má čistý trestní rejstřík. V České republice ani v Uzbekistánu neměl problémy se zákonem.
3. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl obavu ze svého strýce. Jeho otec si půjčil peníze u svého mladšího bratra. Půjčil si 70 000 USD na léčbu matky žalobce a použil je také na opravu svého domu. Peníze nedokázal strýci vrátit a ten ho proto zbil. Nyní strýc hrozí otci žalobce, že na něj pošle policii, aby peníze vymohla. Žalobce chtěl otci pomoci dluh zaplatit, vydělává peníze na splacení dluhu otce.
4. Z protokolu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dále plyne, že žalobce neměl žádné problémy při vycestování z vlasti. Uvedl, že jeho strýc se na něj obrátil, aby mu dluh zaplatil. Strýc ho napadl a zlomil mu kvůli tomu všemu ruku. Chce, aby mu žalobce za svého otce vrátil peníze. Řekl mu, že jestli má peníze na to, aby mohl cestovat do zahraničí, tak musí mít i peníze na to, aby mu dluh zaplatil. Žalobce mu řekl, že peníze nemá. Strýc se rozzuřil, napadl ho a zlomil mu ruku. Žalobce nakonec nevyhledal lékařskou pomoc. Nemohl hýbat rukou a na loktu měl modřinu. Natřel si poté ruku mastí a ruka se mu hned rozhybala.
5. K osobě svého strýce žalobce uvedl, že je to obyčejný farmář, má ale kamarády. Doplnil, že když za ním strýc přišel pro peníze, byli s ním dva nebo tři kamarádi, které žalobce neznal. Pokud by se žalobce do země vrátil, strýc si na něj počká a bude chtít peníze zpět, nebo ho pošle na celý život do vězení. Žalobce viděl svého strýce naposledy v březnu 2021, kdy došlo k napadení. Od té doby s ním nebyl v kontaktu. Strýc na něj nemá telefonní číslo.
6. Na dotaz, jak se daří jeho rodičům, žalobce sdělil, že jeho matka je nemocná, setrvává doma. Otec se o ni stará, je také hodně na zahradě a farmaří. Za dobu svého pobytu v České republice žalobce vydělal asi 10 000 USD. Peníze posílá domů matce. Žalobce také sdělil, že svůj problém nemůže vyřešit v Uzbekistánu, protože by tam nevydělal dost peněz. Průměrný plat je tam 300 USD na měsíc. Za takové peníze nejde žít.
7. Součástí správního spisu je Informace OAMP ze dne 3. 3. 2023, Uzbekistán, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv; Informace MZV ČR ze dne 28. 3. 2022, Uzbekistán, Úroveň zdravotní péče a její dostupnost;

Informace MZV ČR ze dne 16. 5. 2022, Uzbekistán, Činnost policie ve vztahu k ochraně práv občanů, činnost úřadu ombudsmana a Informace MZV ČR ze dne 3. 8. 2022, Uzbekistán, Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí.

8. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nevyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Ve vztahu k možnému pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v tomto ustanovení. Dle žalovaného žalobce ve vlasti nepodnikl žádné kroky na svoji ochranu před strýcem a situaci řeší tím, že se snaží vydělávat peníze. Aby bylo možné hovořit o pronásledování ve smyslu zákona o azylu, původcem pronásledování by musel být státní orgán, či i soukromá osoba za předpokladu, že stát, či jiná moc kontrolující stát není schopna nebo ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Žalobce však nevyčerpal možnosti ochrany, které mu jeho vlast před vyhrožováním soukromých osob nabízí.
9. Žalovaný se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu, a dospěl k závěru, že z jeho výpovědi nevyplynul žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Žalobce je dospělý a plně právně způsobilý, je schopen zajistit si své životní potřeby prací. Případ žalobce dle žalovaného neodpovídá ani důvodům pro udělení doplňkové ochrany. Žalobce neuvedl a ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, pro které by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný opět odkázal na možnost žalobce obrátit se na bezpečnostní složky za účelem své ochrany před výhružkami soukromé osoby.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

10. Napadené rozhodnutí je dle žalobce v první řadě nepřezkoumatelné a nezákonné, neboť nereaguje na žádost žalobce. Ačkoliv se žalobcem prezentovaný příběh dotýká jeho ekonomické situace, prezentované obavy pramení z násilí, které žalobce očekává ze strany věřitele, jemuž není schopen uhradit dluh. Byť obava žalobce vyvěrá ze soukromoprávního sporu, je nutno důkladně posoudit, zda je domovský stát schopen žalobce ochránit. Žalovaný pouze obecně odkazuje na podklad, jehož je sám autorem. Dle žalobce se nejedná o neutrální a objektivní důkazní zdroj a o postup vedoucí ke zjištění skutečného stavu věci. Žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 17/2007-66 pokud jde o požadavky kladené na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu.
11. Žalovaný se nezabýval hodnocením možnosti vnitrostátní ochrany. Žalobce přitom popsal důvody, pro které nekládá důvěru v to, že by ho tamní policie před násilím mohla ochránit. Právní řád jeho domovského státu nahlíží na jakoukoliv nesplacenou pohledávku jako na podvodné jednání. Žalobci proto hrozí trestněprávní postih i za jím popsaný ryze soukromoprávní spor. Nemůže proto s úspěchem hledat ochranu u orgánů tamní policie.
12. Žalobce také namítá nedostatečné vypořádání žádosti z pohledu humanitárního azylu. Žalobce upozornil na svoji tragickou ekonomickou situaci a nemožnost získání adekvátních finančních prostředků v domovském státě. Žalovaný dostatečně nezohlednil špatný zdravotní stav matky žalobce, výši dluhu a reálné možnosti dosažení výdělku v Uzbekistánu. Nesplacení pohledávky ohrožuje na životě oba rodiče žalobce. Matku z důvodu nemožnosti léčby a otce z důvodu hrozeb ze strany věřitele. Jedná se o důvody relevantní pro udělení

humanitárního azylu, neboť se žalobce nachází v neřešitelné životní situaci a zároveň je schopen prosadit se na českém trhu práce a být přínosem pro místní společnost.

13. Žalovaný ve vyjádření s podanou žalobou nesouhlasil a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Žalobce se nepokusil v zemi původu své problémy řešit. Místo toho ze země vycestoval. V zemi původu má žalobce objektivní možnost případné potíže řešit s orgány své země. Opak žalobce neprokázal a ani se o to nepokusil. Žalobce nevysvětlil, proč zprávy o zemi původu žalobce nemají být objektivní a neutrální. Pouhý fakt, že správní orgán zprávu vypracoval, její vadu nezakládá. Dle žalobce je nesplacená pohledávka v zemi původu žalobce brána jako podvodné jednání, za které hrozí ze strany státu postih. To samé může dle žalovaného nastat v každém právním státě, i v České republice.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s.ř.s.“), ve lhůtě podle § 32 odst. 1 zákona o azylu. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť pro to byly splněny zákonem stanovené podmínky (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
16. Žaloba není důvodná.
17. Soud se předně zabýval tím, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. V souladu s ustálenou judikaturou lze rozhodnutí správního orgánu považovat za nepřezkoumatelné za předpokladu, že je vnitřně rozporuplné či nesrozumitelné, popř. není z jeho obsahu zřejmé, o čem a jak bylo rozhodováno. Kromě toho může nepřezkoumatelnost dále spočívat v tom, že úvahy správního orgánu nemají oporu v provedeném dokazování nebo bez náležitého odůvodnění nereflektují námitky účastníka řízení, popř. je bez dalšího označují za mylné či vyvrácené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005–44). Takové vady napadeného rozhodnutí soud neshledal. Napadené rozhodnutí dostatečně reaguje na veškeré podstatné skutečnosti, které žalobce ve správním řízení uvedl.

IV.a) Obava žalobce z věřitele a dostupnost vnitřní ochrany

18. Skutečnost, že žalobce své obavy spojoval toliko s jednáním soukromé osoby *apriori* nevylučuje důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, „*nestátní subjekty (soukromé osoby) mohou být původci jak pronásledování ve vztahu k osobám majícím nárok na udělení azylu, tak vážné újmy ve vztahu k osobám s nárokem na doplňkovou ochranu.*“ K systematickému odůvodnění napadeného rozhodnutí za situace, kdy obavy žadatele o mezinárodní ochranu pramení z jednání soukromé osoby, je nutno podotknout, že mezinárodní ochrana představuje subsidiární ochranu k ochraně, která je dostupná v zemi původu žadatele. Z tohoto důvodu je nutno posouzení dostupnosti ochrany v zemi původu provést (teprve) na základě zjištění, že v případě návratu žadatele do domovské oblasti v zemi původu existuje reálné nebezpečí pronásledování nebo vážné újmy. Žalovaný se této posloupnosti rozhodnutí o žádosti žalobce neodržel.
19. Žalovaný v první řadě v napadeném rozhodnutí explicitně nekonstatoval, že by žalobci hrozilo reálné nebezpečí pronásledování nebo vážné újmy. Na druhou stranu se však zabýval dostupností vnitřní ochrany, když konstatoval, že v případě problémů se soukromými osobami, se má žalobce obrátit na příslušné bezpečnostní složky, které mají v jeho vlasti za úkol takové situace řešit. Implicitně tedy žalovaný vycházel z rizika pronásledování či vážné újmy, které však s ohledem na dostupnost vnitřní ochrany nevyhodnotil jako důvod pro

udělení mezinárodní ochrany. Soud proto vycházel z toho, že v případě žalobce je dána potřeba ochrany před hrozbou pronásledování, resp. vážné újmy ze strany vnitrostátních orgánů. Zabýval se tedy tím, zda žalovaný dostupnost vnitřní ochrany řádně odůvodnil.

20. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93 „[p]ři posuzování možnosti vnitřní ochrany je nezbytné zhodnotit především reálnost (faktickou i právní), přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení. Je třeba se zabývat zejména její dostupností, celkovými poměry panujícími v zemi původu, osobními poměry žadatele (např. pohlaví, etnická příslušnost, rodinné vazby, zdravotní stav, věk a ekonomická situace) [...]“. Při posuzování dostupnosti ochrany v zemi původu je nutno uvážit, zda je poskytovatel ochrany (obvykle stát či subjekty odpovědné za poskytnutí ochrany pod kontrolou státu) ochoten a zároveň schopen ochranu poskytnout. Stát není ochoten poskytnout ochranu zejména tehdy, je-li sám původcem pronásledování nebo vážné újmy, nebo takové jednání toleruje (§ 2 odst. 6 zákona o azylu). Ochrana v zemi původu před hrozbou pronásledování či vážnou újmu musí být účinná, trvalá a dostupná (čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice). Aby bylo možné považovat ochranu v zemi původu za účinnou, musí být zaveden účinný právní systém pro odhalování, stíhání a trestání jednání představující pronásledování nebo vážnou újmu a žadatel musí mít k této ochraně přístup. Tento přístup je nutno posoudit na základě právních i praktických překážek poskytování ochrany, přičemž tyto překážky mohou souviset s osobní situací žadatele o mezinárodní ochranu, postavením původce pronásledování nebo vážné újmy, případně kulturními rozdíly apod. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57). Ochrana není dostupná tehdy, pokud žalobce neúspěšně požadoval ochranu u příslušných orgánů v zemi původu nebo je-li zjištěno, že by žalobce ochranu nezískal, ani pokud by o ni požádal. Vyčerpání domácích prostředků nápravy v zemi původu tedy není vždy podmínkou pro zjištění neexistujícího přístupu k ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.
21. Žalobce se ve vlasti nepokusil vyhledat pomoc u žádného státního orgánu. Zároveň netvrdil, že by se na státní orgány z nějakého důvodu obrátit nemohl. To tvrdí až v žalobě a v tomto směru svůj azylový příběh rozšiřuje. Na žalovaném proto bylo, aby pouze vyhodnotil, zda jsou uzbecké státní orgány obecně schopny a ochotny reagovat na situaci, ve které se žalobce nachází a poskytnout mu účinnou a trvalou ochranu, pokud by se jí domáhal.
22. Soud musí konstatovat, že žalovaným provedené posouzení dostupnosti vnitřní ochrany žalobci je jen velmi stručné. Vzhledem k nadepsaným východiskům však ob stojí. Zejména proto, že žalobce nesděloval žádné konkrétní skutečnosti, které by dostupnost vnitřní ochrany zpochybňovaly. Žalovaný poukázal na možnost žalobce obrátit se na bezpečnostní složky, které mají za úkol řešit situace, jíž čelí i žalobce. Konstatoval, že není důvod domnívat se, že by pomoc žalobci neměla být poskytnuta a poukázal i na možnost obrátit se na nadřízené složky policie nebo jiné orgány činné v trestním řízení. Své závěry podpořil odkazem na zprávu o zemi původu žalobce zabývající se činností policie a možnostmi obrany proti postupu policie jakož i činností úřadu ombudsmana v Uzbekistánu. Také konstatoval, že případ žalobce je prostý politických motivů, proto není důvod domnívat se, že by žalobci neměla být poskytnuta pomoc od bezpečnostních složek, které jsou k tomu určeny.
23. Podklad, na kterém žalovaný svůj závěr o dostupnosti vnitřní ochrany žalobci založil, není bezpředmětný pouze z toho důvodu, že ho žalovaný sám vypracoval, jak žalobce namítal. Žalobce se proti skutečnostem popsáním ve zprávách o zemi původu nevymezil. Rovněž nenavrhl provedení žádného důkazu, který by informace obsažené ve zprávách o zemi

původu zpochybňoval či vyvracel. Dle § 23c písm. c) zákona o azylu mají podkladem pro rozhodnutí být informace o zemi původu které jsou přesné a aktuální a pocházejí z různých zdrojů. Informace MZV ČR ze dne 16. 5. 2022, *Uzbekistán, Činnost policie ve vztahu k ochraně práv občanů, činnost úřadu ombudsmana*, je založena na vyjádření zastupitelského úřadu v Taškentu a obsahuje jak vlastní poznatky zastupitelského úřadu bez uvedení zdroje, tak odkazy na konkrétní ustanovení uzbeckých zákonů. Rovněž odkazuje na webové stránky uzbeckého ministerstva vnitra a ministerstva spravedlnosti, pokud jde o možnosti občanů obrátit se na tyto státní struktury v případě porušení jejich práv. Ze zprávy vyplývá, že obecně je uzbecká policie průměrně fungujícím vnitrostátním ochranným prostředkem hájení práv občanů. Je schopná přijmout opatření v případě, že se na ni obrátí občan s obavou z ohrožení ze strany soukromých osob. Tyto poznatky postačují pro přijetí závěru o dostupnosti vnitřní ochrany pro žalobce za situace, kdy se žalobce nepokusil vnitřní ochranu vyhledat a zároveň netvrdil, že by ji z nějakého důvodu využít nemohl.

24. K nově uváděnému tvrzení, že se žalobce nemůže obrátit na policejní orgán, soud uvádí, že při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud zohlední nově tvrzené skutečnosti a) pokud se jedná o skutečnosti, které by potenciálně mohly vést k udělení některé z forem mezinárodní ochrany a b) pokud je žalobce bez svého zavinění nemohl uplatnit dříve, nebo měl ospravedlnitelný důvod k tomu, proč je dříve nepředložil. Žalobce v žalobě nesdělil, proč nově tvrzené skutečnosti v předchozím správním řízení neuvedl. Naopak se pokoušel vyvolat dojem, že je správnímu orgánu sděloval. Nejedná se ani o nové skutečnosti, které by nastaly po vydání napadeného rozhodnutí a ke kterým by proto soud musel přihlédnout dle § 32 odst. 9 zákona o azylu. Nebyly tak splněny podmínky, za kterých by soud měl tato nová tvrzení žalobce zohlednit. K totožnému závěru soud dospěl i pokud jde o tvrzení žalobce, že nesplacení pohledávky ohrožuje na životě oba jeho rodiče. Toto tvrzení proto nebylo relevantní při posuzování žalobní námitky týkající se neudělení národního humanitárního azylu žalobci.
25. Nad rámec nutného posouzení lze však uvést, že pouhé tvrzení, že žalobce nemá důvěru ve státní orgány v zemi původu, aniž by však konkretizoval, z čeho tato nedůvěra pramení, resp. tvrzení, že prostředek ochrany v zemi původu nepovažuje za účinný, neznamená, že by účinným nebyl, a že by ji nemohl využít ve své situaci.

IV.b) Národní humanitární azyl

26. K otázce posuzování udělení národního humanitárního azylu je namístě odkázat na ustálenou judikaturu Nejvyšší správního soudu, dle které na udělení národního humanitárního azylu není právní nárok, přičemž posouzení možných důvodů pro udělení tohoto typu azylu závisí na správním uvážení, které soud přezkoumává v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003–38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003–48). Soud především zkoumá, zda žalovaný při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu neporušil zákaz libovůle, který pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004–55). Správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs

47/2003–48). Dle již zmiňovaného rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004–55, možnost udělení národního humanitárního azylu směřuje především na situace žadatelů o mezinárodní ochranu, které nespadají pod taxativní výčty § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl žadateli neposkytnout.

27. V řešené věci žalovaný odůvodnil, proč se rozhodl žalobci národní humanitární azyl neudělit. V případě žalobce neshledal žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení národního humanitárního azylu. Žalovaný své posouzení založil na tom, že žalobce je dospělou, práceschopnou osobou, dokáže se o sebe postarat a vydělat si prostředky na své živobytí. V takovém posouzení soud neshledal porušení zákazu libovůle ani rozpor s pravidly logického uvažování. Tvrzení o ohrožení života obou jeho rodičů žalobce vystupňoval bez dalších podrobností až v žalobě a ze shora uvedených důvodů (bod 23) jej soud nezohlednil. Schopnost žalobce prosadit se na trhu práce a s tím spojený přínos pro společnost není důvodem pro udělení národního humanitárního azylu.

V. Závěr a náklady řízení

28. Žalobní námitky nejsou důvodné a nebyly shledány ani jiné důvody, pro které by měl soud napadené rozhodnutí zrušit. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.). O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 5. srpna 2024

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně